

Пролог

Направду, Олівія трохи сумнівалася стосовно всієї цієї справи з аспірантурою.

Не через те, що їй не подобалася наука. (Навпаки. Олівія її *обоожнювала*. Наука була її *пристрастю*.) І не через купу наочних і вірогідних проблем. Вона чудово усвідомлювала, що невдячна та безоплатна праця вісімдесят годин на тиждень упродовж чималої кількості років *навряд чи* буде корисною для її психічного здоров'я. Що ночі, проведені поряд із пальником Бунзена¹ заради знаходження тривіальної дрібки знань, *не* зроблять її щасливою. Що присвячення своєї душі й тіла науковим дослідженням, з короткочасними перервами на крадіжку залишених без нагляду бейглів, *навряд чи* можна назвати розумним вибором.

Вона чудово все розуміла, проте її це не бентежило. Ну, може, трішечки, але вона могла з цим упоратися. Від поринання в сумнозвісне коло пекла, яке висмоктувало душі (інакше кажучи, програму аспірантури), її утримувало дещо інше. Утримувало, аж доки її не запросили на співбесіду до кафедри біології в Стенфорд, де вона зіткнулася з Отим Самим.

---

¹ Газовий пальник із відкритим полум'ям, названий на честь хіміка Роберта Бунзена. (Тут і далі — прим. пер., якщо не зазначено інше.)

Хлопцем, чие ім'я вона так і не дізналася.

Хлопцем, якого вона зустріла в першій вбиральні, яку їй удалося навпомацки відшукати.

Хлопцем, який запитав її:

— Дозвольте поцікавитися, чи є якась причина, чому ви плачете саме в моїй вбиральні?

Олівія пискнула. І ледь зуміла розплющити залиті сльозами очі. Усе в полі зору було розмитим, і розрізнити вона змогла лише розпливчастий обрис — хтось високий, темно-волосий, вбраний у чорне, і... І все.

— Я... це ж жіноча вбиральня? — пробелькотіла вона.

Пауза. Тиша. А потім:

— Ні. — У нього був глибокий голос. Дуже глибокий. Неймовірно глибокий. *Неймовірний.*

— Ви певні?

— Так.

— Справді?

— Безсумнівно, адже це вбиральня моєї лабораторії.

Що ж. Це було переконливо.

— Перепрошую. Вам треба... — Вона махнула рукою в бік кабінки або принаймні туди де вони, на її думку, мали б бути. Їй пекло очі, навіть прикриті повіками, тому Олівія замружилася сильніше, щоб стишити біль. Вона спробувала витерти щоки рукавом, але тканина її сукні була дешевою і тонкою і, на відміну від справжньої бавовни, погано вбирала рідину. Ох же ці радості зубожіння.

— Мені просто треба вилити цей реагент у каналізацію, — сказав він, але вона не почула, щоб він рухався. Може, через те, що вона загороджувала раковину. А може, тому, що Олівія здалася йому дивачкою і він збирався викликати університетську поліцію. Що дуже швидко і напевне поклато б край усім її мріям про здобуття

докторського ступеня, еге ж? — Ми не користуємося цим приміщенням як убиральнею, лише утилізуємо тут відходи та миємо обладнання.

— Ой, вибачте. Я думала... — Вона не думала. Або ж погано подумала, що було її звичкою і прокляттям.

— З вами все гаразд?

Він, мабуть, дуже високий. Бо його голос, здавалося, лунав із висоти метрів десь трьох.

— Так. Чому ви питаєте?

— Тому що ви плачете. У моїй вбиральні.

— Я не плачу. Тобто плачу, але це лише сльози, розумієте?

— Ні, не розумію.

Вона зітхнула, притуляючись до кахлю стіни.

— Це все мої контактні лінзи. У них закінчився термін придатності, та й від самого початку аж такими якісними вони не були. І спричиняли подразнення очей. Я їх зняла, але... — Вона знизала плечима. І сподівалася, що зробила це в потрібному напрямку. — Незабаром усе буде добре.

— Ви надягнули прострочені лінзи? — Здалося, що він сприйняв це як особисту образу.

— Прострочені лише трішечки.

— Наскільки «трішечки»?

— Не знаю. На кілька років?

— *Що?* — Приголосні він вимовляв чітко і правильно. Ідеально. Приємно.

— Але не набагато.

— Не набагато *років?*

— Та нічого страшного. Терміни придатності для слабків.

Різкий звук — схожий на пирхання.

— Терміни придатності потрібні для того, щоб мені не доводилося бачити, як ви плачете в кутку моєї вбиральні.

Якщо цей чувак не містер Стенфорд власною персоною, то йому дійсно треба припинити називати цю вбиральню *своєю*.

— Усе добре. — Вона махнула рукою. І якби не страшенне печіння в очах, навіть спробувала б їх закотити. — Зазвичай цей пекучий біль триває лише кілька хвилин.

— Хочете сказати, що робили так і раніше?

Вона нахмурилась.

— Як робила?

— Користувалися простроченими лінзами.

— Авжеж. Контактні лінзи ж не дешеві.

— Ваші *очі* також.

Хм. Слушна думка.

— Гей, а ми з вами знайомі? Ми не зустрічалися, наприклад, вчора, на вечері для потенційних аспірантів?

— Ні.

— Вас там не було?

— Не мого типу захід.

— Але ж безкоштовна їжа?

— Не варта світського базікання.

Він, мабуть, дотримувався дієти, бо який аспірант таке скаже? А Олівія була *певна*, що він був саме аспірантом — самовпевнена та поблажлива манера розмови викривала його з головою. Аспіранти завжди такі: вважають себе кращими за інших лише через те, що отримують сумнівний привілей убивати плодових мошок заради науки та отримувати за це дев'яносто центів на годину. У похмурому і темному пеклі наукової спільноти аспіранти мешкали на найнижчому щаблі, тому докладали чималих зусиль задля переконання себе у своїй же винятковості. Олівія не була клінічним психологом, але, на її думку, це було дуже схоже на класичний захисний механізм.

— Ви були на співбесіді для аспірантів? — запитав він.

— Так. На кафедрі біології на наступний рік. — Боже, як у неї горіли очі. — А як щодо вас? — запитала вона, притискаючи долоні до повік.

— Мене?

— Ви вже тут давно?

— Тут? — Пауза. — Шість років. Приблизно.

— О, тобто випуск уже незабаром?

— Я...

Вона помітила його вагання й одразу ж відчула провину.

— Стривайте, не треба нічого казати. Перше правило аспірантури — не питати аспіранта про стан його дисертації.

Секунда. Ще одна.

— Точно.

— Вибачте. — Вона б дуже хотіла зараз бачити. Соціальні контакти завжди були для неї складною справою, а тут ще й зменшилась кількість підказок. — Я не хотіла переказувати репліки ваших батьків на День подяки.

Він тихо засміявся:

— Вам би це не вдалося.

— О! — Вона усміхнулася. — Надокучливі батьки?

— І ще гірші Дні подяки.

— Це вам, американцям, покарання за вихід зі Співдружності. — Вона простягнула руку в напрямку, де, як уважала, стояв її співрозмовник. — До речі, я Олівія. Як оливкове дерево.

Вона вже почала непокоїтись, що насправді спробувала познайомитися з рукомийником, але потім почула, як він ступає крок уперед. Рука, що потисла її долоню, була сухою, і теплою, і такою великою, що в ній міг би сховатися і кулак Олівії. Все натякало, що він дуже великий. Зріст, пальці, голос.

І це було трішечки приємно.

— А ви не американка? — спитав він.

— Я з Канади. Послухайте, якщо вам доведеться розмовляти з кимось із приймальної комісії, можете не згадувати про мою халепу з лінзами? Інакше я виглядатиму не такою вже й зірковою претенденткою.

— Ви так вважаєте? — він залишився незворушним.

Якби Олівія могла, то спопелила б його поглядом. Та, схоже, їй удалося щось подібне, бо він засміявся — точніше, пирхнув, проте Олівія зрозуміла. І їй це сподобалось.

Він відпустив її руку, і вона збагнула, що весь цей час утримувала його пальці. Ой.

— Плануєте вступити до аспірантури? — запитав він.

Вона знизала плечима.

— Мені можуть і не запропонувати.

Проте їй удалося добре порозумітися з докторкою Аслан, професоркою, яка проводила співбесіду. Олівія навіть заїкалася та мугикала менше, ніж зазвичай. До того ж вона отримала майже ідеальні бали з GRE та GRA. Інколи корисно не мати особистого життя.

— То ви плануєте вступити, якщо отримаєте запрошення?

Відмовитися від такого було б божевіллям. Зрештою, це був Стенфорд — чиї програми з біології є одними з найкращих. Принаймні саме це розповідала собі Олівія, коли хотіла приховати жахливу правду. Що вона мала неабиякі сумніви з приводу всієї цієї авантюри з аспірантурою.

— Я... мабуть. Маю зазначити, що наразі розмежувальна лінія між блискучою кар'єрою і критичною помилкою в житті здається мені дуже розмитою.

— Але ви, здається, більше схиляєтесь до помилки. — В неї склалося враження, що він усміхається.

— Ні. Точніше... я просто...

— Ви просто?

Вона прикусила губу.

— Що, як я просто нездара? — не витримала вона, і навіщо, боже, *навіщо* вона бовкнула цьому незнайомцеві з убиральні про свій найпотаємніший страх? Нащо взагалі про це згадала? Адже щоразу, розповідаючи про свої сумніви друзям та знайомим, єдине, що вона отримувала у відповідь, — автоматичне безглузде підбадьорення. *Все буде добре. Ти впораєшся. Я в тебе вірю.* Цей хлопець теж не стане винятком.

Скоро.

Будь-якої миті.

Вже зараз...

— То навіщо ж вам це?

Га?

— Мені... що?

— Здобуття ступеня доктора філософії. Навіщо вам це?

Олівія прочистила горло.

— Я завжди була допитливою, тож аспірантура здалася мені ідеальним середовищем для плекання мого інтелекту. Таким чином я набуду важливих професійних навичок.

Він пирхнув.

Вона насупилась.

— Що?

— А якщо не цитувати підручники з підготовки до співбесіди. Навіщо аспірантура саме *вам*?

— Але це правда, — наполягала вона не дуже впевнено. — Я хочу вдосконалити свої дослідницькі навички...

— Тому що вам більше немає чим займатися?

— Ні.

— Тому що ви не знайшли роботу в промисловій галузі?

— Ні — я навіть її не шукала.

— Гм. — Він ворухнувся, його велика розмита постать проминула Олівію і вилила щось у раковину. Олівія відчула

Розділ перший

♥ ГІПОТЕЗА: За умови необхідності вибору між А (трохи незручною ситуацією) і Б (колосальним божевіллям з руйнівними наслідками), я неминуче обираю Б.

ДВА РОКИ Й ОДИНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ ПО ТОМУ

На захист Олівії можна сказати, що чоловік не те щоб був проти того поцілунку.

Так, він не відразу ж пристосувався — цілком зрозуміло, враховуючи раптовість ситуації. Йому знадобилася ніякова, незручна і навіть дещо болісна хвилинка, протягом якої Олівія намагалася одночасно притиснути власні губи до його губ і зіпнутися навшпиньки, щоб її рот залишався поряд з його обличчям. Нащо він виріс аж *таким* високим? Мабуть, цей поцілунок виглядав як незграбне буцкання головою, і вона занепокоїлася, чи зуміє взагалі з цим упоратись. Її подруга Ань, яку Олівія помітила кілька секунд тому, крокувала в її бік і могла з першого погляду зрозуміти, що Олівія і цей Поцілований Хлопець ну аж ніяк не на побаченні.

А потім минула ця неймовірно повільна мить, і поцілунок став... інакшим. Чоловік різко вдихнув і трохи нахилив голову, тож Олівія більше не відчувала себе